

a la nova materialitat i estètica del paisatge.

El tercer dia es va nodrir de la presència dels arquitectes Josep Maria Montaner i Joaquim Sabaté, i va servir per veure alguns casos concrets d'intervencions en el paisatge contemporani. És, en efecte, en el camp de l'arquitectura i l'urbanisme on es materialitzen més explícitament els nous canons culturals i estètics, que van de la intervenció basada en la retòrica i la celebració estètica del desert emocional que ens rodeja al compromís en l'elaboració de nous paradigmes lligats a la lectura de la identitat del territori i a la participació social en la construcció dels nous escenaris habitats. Per últim, Mireia Folch-Serra va cloure l'acte posant de relleu la condició del paisatge com a element central en la construcció de la identitat i l'imaginari de les nacions, fet que, com és obvi, transcendeix l'esfera cultural i adquireix una dimensió de natura eminentment política.

El Seminari Internacional sobre Paisatge es consolida, doncs, en aquesta segona edició, com a marc de referència a nivell internacional en el debat teòric, metodològic i ideològic sobre el paisatge.

Juli Valdunciel i Coll

Art a Olot: propostes de risc

Panorama. Olot, del 8 al 24 d'octubre de 2004. Organització: Ajuntament d'Olot; Institut de Cultura de la Ciutat d'Olot i Fundació d'Estudis Superiors d'Olot, amb la col·laboració de la Generalitat de Catalunya; Departament de Cultura, Diputació de Girona, *Leader+* i *La Vanguardia*.

Aquesta ha estat la quarta edició de Panorama, que els seus responsables defineixen com «un espai per a la creació contemporània que concentra esforços en els aspectes centrals de la producció i creació actual en l'àmbit de les arts escèniques, visuals i sonores, i posa especial èmfasi en el caràcter interdisciplinari d'aquestes creacions».

Panorama és una proposta, formalment hereva del Fòrum de Teatre i de la *Factoria de les Arts*, que s'ha anat consolidant com el marc ideal per acollir creacions poc «emmarcables», tant en atenció al format final del producte com en el seu procés de creació. Aquesta transformació partint d'aquell festival de teatre contemporani, que intuïtivament ja havia apostat per la interdisciplinarietat amb l'extensió cap a les arts plàstiques contemporànies, passant per les primeres edicions en què art i tecnologia centaven

l'atenció de la programació, ha permès donar-li un caràcter específic, que a poc a poc s'està convertint en un referent a nivell de tot l'Estat.

Més enllà de l'heterogenia expressament buscada pels programadors, l'edició 2004 es pot sintetitzar en:

1. *Seminari Art i Part*. Amb dues sessions, una sobre «Les plataformes de la creació» i l'altra sobre «Les condicions de la creació», adreçat especialment als professionals i estudiants de Belles Arts. En el marc d'aquest

seminari es va poder seguir una interessant conferència, oberta al públic en general, del Dr. Josep Maria Bricall, comissionat per a la creació del Consell de les Arts i la Cultura, sobre les relacions entre economia i creació.

2. *Exposicions de projectes* (realitzats o en procés) a la Carbonera del Teatre Principal, amb espais monogràfics dedicats a l'obra de Marcel Dalmau i Joystick, video-creacions de Carles Guerra, Adrià Julià, Antonio Ortega, Marcelo Expósito, Jordi Mitjà, Daniel Riera i David Serra, i l'exposició de tots els projectes presentats a la Beca Incubadora. Aquest mateix espai ha acollit propostes ben variades, des de la pròpia obertura de Panorama a càrrec de Roger Bernat fins a l'actuació de *dj's locals* i forans, passant per tallers de creació videoacústica per a nens i nenes, solos de dansa, o una deliciosa desfilada de moda de «Novale y sus amigos».

3. *Creació escènica*. S'ha pogut veure una mostra més que notable de la creació escènica contemporània. Un extraordinari espectacle de titelles per a adults, *The seed Carriers*, de Stephen Moltram's Animata, obria la programació, que seguia amb *Fonia*, l'òpera d'Acteon que tanca la trilogia que

s'ha pogut seguir en les anteriors edicions. La subversió dels valors socialment acceptats era evident en dos espectacles sense concessions: *Morir a Bagdad*, de la Cia. Teatre per la Pau, i *Y los peces salieron a combatir contra los hombres*, d'Atra Bilis Teatro. Altrament *El cap als núvols*, de Payground, i *Micropaisatges: Walking-dance Limitrof*, de Societat Doctor Alonso, feien l'ullet al públic infantil, amb un intent força reeixit d'acostar els nens i nenes a la creació contemporània. La programació en aquest apartat es completava amb l'aportació de dues creadores ja ben consolidades: Semolina Tomic amb *Coto de Casa* i Empar Rosselló amb *Anarcadim. Al fons a mà dreta*.

4. *La Incubadora*. Aquesta beca de creació d'arts escèniques i visuals, dotada amb 6.000 euros, que vol servir d'estímul a la recerca i producció, representa una de les apostes més serioses que configuren el mapa de la creació actual, com ho demostra la quantitat i qualitat dels projectes presentats. El col·lectiu Àrea Tangent, guanyadors de la beca l'any passat, van presentar el seu projecte, titulat *Rim (fins quan continuarà?)*, que, amb una formulació multidisciplinària utilitzada efectivament i amb

una alta precisió tecnològica, navegaven pels textos de Jack Kerouak i Patty Smith. La beca d'enguany va recaure en el projecte presentat per Kulturprozent, dirigit pel músic Julià Carboneras.

5. *Cinema*. S'han presentat diverses projeccions de documentals i pel·lícules. *Cremaster*, de l'americà Matthew Barney, i *Millennium mamba*, del taiwanès Hou Hsio Hsien, han estat les dues propostes més destacables.

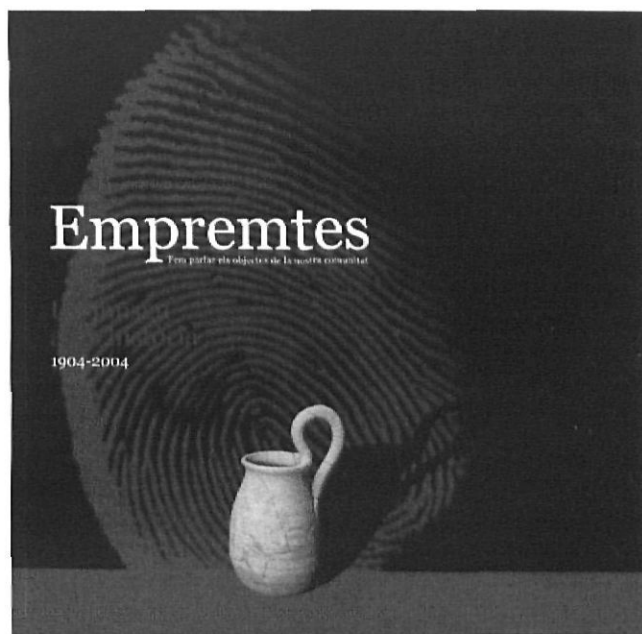
6. *Microclimes*. Sota aquest apartat s'aplegaven un seguit de propostes a mig camí entre l'acció teatral, el joc virtual i la *performance* que configuraven una mostra molt interessant de les possibilitats que s'obren en el terreny de la creació aplicant les innovacions tecnològiques i sobretot, com sempre, la capacitat d'imaginació i la voluntat d'intervenció crítica dels creadors.

En fi, a Panorama s'han pogut veure un seguit de propostes d'aquelles que els programadors en dirien «de risc», però amb un gran rigor creatiu; és a dir, en la majoria de les propostes es traslluïa molt clarament l'esforç d'innovació, formal i conceptual, dels seus autors i és precisament aquest fet el que li dona singularitat.

Pep Fargas

Sant Feliu, un museu amb història

El Museu d'Història de Sant Feliu de Guíxols el passat 2004 va celebrar 100 anys d'existència. Per aquest motiu va organitzar una exposició retrospectiva, «Empremtes. Fem parlar els objectes de la nostra comunitat», que, inaugurada el 8 de novembre, es va poder veure fins al 15 de gener d'enguany. En un acurat catàleg de l'exposició es repassava l'evolució històrica, els serveis oferts, les persones que ho han fet possible, els objectius i les intencions de futur. Tot plegat per revisar i deixar constància dels primers cent anys del llarg camí del museu que de ben segur ha de recórrer amb la ciutat.

El Museu d'Història de Sant Feliu de Guíxols va néixer, com tants, a partir de la voluntat d'unes persones de preservar el patrimoni amb la intenció de perpetuar la nostra cultura i la nostra identitat. Varen ser entre altres Josep Berga i Boada, Joan Bordàs, Mn. Llambert Font o Lluís Esteva. L'inici va ser difi-

cil, tot i l'altruisme dels seus promotors, per la poca sensibilitat social i els minsos recursos de què es disposava aleshores.

Avui dia, sortosament, els museus ja tenen un paper important en la societat, i el de Sant Feliu és una peça més dintre de l'extensa xarxa de museus locals